

således at der ikke mere udløses en hel eller to måneders rente, fjernes incitamentet til at »spekulere« i at betale et højere forrentet yngre krav frem for et ældre lavere forrentet krav helt.

Vedrørende pkt. 4 kan der fortsat være et incitament til at ønske at betale et yngre krav frem for et ældre. For så vidt angår sikkerhedsstillelse efter opkrævningslovens § 11, udstrækkes denne sikkerhedsstillelse med gennemførelsen af skattekontoen til at omfatte samtlige krav på saldoen, jf. afsnit 3.12 nedenfor. For disse sikkerhedsstillelsers vedkommende vil det med gennemførelsen af skattekontoen således ikke længe have nogen betydning, om det ene krav betales før det andet.

Vedrørende pkt. 5 er reglen i registreringsafgiftslovens § 18, stk. 2, et eksempel på, at told- og skatteforvaltningen kan fratage en virksomhed dens registrering efter denne lov, indtil de forfaldne afgifter er betalt. Inden fratagelse af registreringen kommer på tale, vil der imidlertid typisk have været en forudgående proces, hvor virksomheden, i en periode ikke har angivet og betalt skyldig afgift rettidigt, og hvor virksomheden først har fået forkortet sin angivelsesperiode, og/eller er blevet mødt med krav om sikkerhedsstillelse for de forfaldne krav.

Fratagelse af registreringen er den absolut sidste mulighed for at tvinge virksomheden til angivelse og betaling. Fratagelse af registreringen er således en mulighed, som er tiltænkt anvendelse overfor de virksomheder, der hverken kan – eller vil – betale, og som bevidst spekulerer i at betale bestemte krav frem for andre mindre »risikofyldte« krav. Told- og skatteforvaltningen har således ingen særskilt interesse i, at den virksomhed, der uforvarende er kommet i en situation, hvor den ikke har mulighed for at betale en forfalden registreringsafgift fratages sin registrering.

Herved fratages virksomheden formentlig sit eksistensgrundlag, og vil blot få endnu vanskeligere ved at betale eventuelle andre udestående skatte- og afgifts-krav. Forud for en fratagelse af registreringen vil der altid være en forudgående kontakt mellem SKAT og den pågældende virksomhed, og i det omfang virksomheden har viljen til at finde en løsning på betaling af det udestående krav, vil SKAT naturligvis bestræbe sig herpå.

På denne baggrund skønnes en ophævelse af øremærkningsprincippet med de ændringer, som skattekontokonceptet lægger op til, således ikke at have den store praktiske betydning sammenholdt dels med den væsentlige betydning, som afskaffelse af øremærkningsprincippet har i forhold til gennemførelsen af det saldoprincip, som er bærende for skattekontokonceptet

og dels med de betydelige administrative fordele, som også er indeholdt i skattekontoen, herunder for virksomhederne.

3.5 Renteharmonisering og omlægning til dag til dag-rente

Med gennemførelsen af opkrævningsloven er der i vid udstrækning sket en harmonisering af morarente-bestemmelserne, jf. opkrævningslovens § 7. Der er dog fortsat morarentesatser i selskabsskatteoven samt flere andre steder, der afviger fra den rentesats, der er fastsat i opkrævningslovens § 7, jf. nærmere herom bemærkningerne under afsnit 2.1 ovenfor.

Med gennemførelsen af skattekontoen og det saldo-princip, der knytter sig hertil, flytter fokus sig fra den enkelte fordring til »saldoen« på skattekontoen. Det afgørende er her, om der er en debit- eller en kredit-saldo, dvs. om virksomheden er i restance overfor told- og skatteforvaltningen eller har penge til gode.

Med gennemførelsen af saldoprincippet er det også naturligt – men ikke nødvendigt – at der, som det er tilfældet for forrentningen af en banksaldo, knyttes én rentesats til saldoen. Teknisk er det således i sammenhæng med skattekontoen muligt at operere med differentierede rentesatser afhængigt af, hvilket krav der er tale om. En væsentlig del af forenklingen, herunder i relation til systemmoderniseringen, er imidlertid gennemførelsen af saldoprincippet, som for at fungere optimalt - og for at de forudsatte administrative besparelser kan opnås - forudsætter, at der alene opereres med én rentesats.

Udgangspunktet for en harmonisering af rentesatsen er den eksisterende rentesats i opkrævningslovens § 7, stk. 1, som er sammensat af en markedsbaseret variabel månedlig rente efter bestemmelsens stk. 2, på pt. 0,1 pct., samt et tillæg på 0,8 pct. pr. påbegyndt måned. Den samlede rente for krav der opkræves og forrentes fuldt ud efter opkrævningslovens regler er således i øjeblikket (2006) på 0,9 pct. pr. påbegyndt måned. Det vil i praksis sige, at en dags forsinkelse med betalingen kan udløse en hel måneds rente.

For selskabsskatterestancer er rentesatsen efter selskabsskatteovens § 29, stk. 4, derimod alene fastsat til renten efter opkrævningslovens § 7, stk. 1, med et tillæg på 0,4 pct. pr. påbegyndt måned, dvs. i alt 0,5 pct. pr. påbegyndt måned. Også enkelte andre love mv. har rentesatser, der er fastsat med henvisning til opkrævningslovens § 7, stk. 2, samt et tillæg på 0,4 pct. pr. påbegyndt måned.

Herudover er der love, hvor morarentesatsen er fastsat uden sammenhæng med opkrævningslovens